

ja läks omma Naese ja nelja lastega Some-
se. Need kül keelsid tedda, ja nomisid, et
ta piddi Herra palwele minnema, sest se
Herra olli wägga helde, agga temma ei
wotnud nende sanna kuulda ja nemmad pid-
did temmaga minnema.

Kolme aasta pärrast ma sain kuulda,
et Hanso Saak oli ainuüksi Somemaalt
taggasi tulnud. Kui ta mo juttule tuli
palludes, et ma tedda jälle piddin Lauale
wotma siis juttustas ta mulle omma Ello-
luggu Some Maal nende sannadega:

Kül ma müüd kahhetsen kallis Sypetaja
omma rummalust, et ma Some läksin! jo
tunnen müüd kül, et jomissest õunero ello
tulleb. Some-se ma sain kül hästi omma
Naese ja lastega, agga ka palia kääga. Üh-
he weikese Moisa allama asusiu. Maad an-
neri mo kätte, agga aiwa kirwine ja ka-
jud,

jud, kus wilja ilmas ei Fastwa, heinamaad
on hõpis kassinaste, Lojuljed mul ei olnud,
rahha ei olnud, misga ma olleksin woi-
nda, ommeti ma piddin kümnest maksma,
mo naene hakkas pöddema, et ta ei woi-
nedda ilma seäl kannatada: terve aasta ta
pöddes, ja ei woiud ühtegi tehha; lapsed
ollid weel rammotunud. Naene surri, lei-
ba mul enne ei ei olnud, ja lapsed ühtepüh-
ko nuttes küssendasid: Näig on! hädda on!
ja ma ei woiud neile leiba sata! Kül mo
südda katkes, kui ma näggin ommad lapsed
wähhe hamalt nälgä pärrast otsogo kuuwa-
ma ja ärralõppema, señai kui nemmad tei-
ne teise järrel keil surrid! Müüd ma wetsin
selle hirmsa nou ennesel isse ka otta tehha,
ja ennast üllespua. Ma otsisin sepärrast kõr-
walisse paika metsas, ja jo ma olin kdie
pu külge sõlmesse paännud, kui minno õn-
nets weel pu = raiuiad juhtusid peäle tulle-
ma, kes mind keelsid. Ma tännan Jum-
ma